

— Ей-пакъ, наистина, мой братовче, трѣба да са пазете отъ да са сбирате съ продавцитѣ на виски. Мойтъ папагалъ не е за продавъ даръ ми е.

— Тогазъ дайте ми го, мисъ Антробисъ; ще го пази́хъ за вашъ споменъ.

— Цицилія ся засмъ.

— Вилльямъ, рече тя, като са обърнѣ къмъ папагала, ела и кажи ни нѣщо за да покажешъ на тогози джентлмена радостъта си че го виждашъ.

Папагалътъ фрѣкна полека, кацна на колѣнтѣ на гѣспожата си и произнесе безразлично тѣзи думы:

“Иди продавай виски, Анита.”

Джимъ който едвамъ до тогава подозрѣваше вреждата на двѣтъ дѣвицы, разумъ изведнажъ своенравностъта на Анита и млькнѣ.

— Златъ мой *както е съ* ! рече Цецилія като цалуваше нѣжно птичето, ты си по хитро отъ честивѣишия нашъ свещеникъ Роберсона.

— Мисъ Цецилія, рече Джимъ, вашійтъ папагалъ е чудесенъ, дайте ми го, молюхъ ви са, въ замѣна съ прекрасныя мой конь *Молнія*, който вый толкосъ обычате.

— Имай си твоята *Молнія*, братовче; азъ предпочитамъ моя Вилльямъ.

— Мисъ Цецилія искате ли и моя *Нептюиз* който въ послѣднето надпрепускванье спечели наградата ?

— Любезный ми Майориванкъ, *Молніята* и